sterne, for dermed at pryde hendes Skytshelgen i Capellet, og man var enig om, at ikke en eneste Pige i Landsbyen var istand til at binde en Krands, som kunde taale Sammenligning med Vincenzas.

Hendes og Giovannis Kjærlighed forøgedes bestandigt, ingen af dem vidste naar den var begyndt, eller naar de havde været istand til at leve adskilt. De Elskovssange, de spillede paa Guitaren, sang de i Forening; de dandsede Tarantellaen sammen efter Tambourinens muntre Klang; de knælede ved hinandens Side foran Madonnas hellige Skrin, og nedlagde deres Blomsteroffer samlet for deres Skytshelgens Billed. Deres Tanker, Følelser, Drømme og Haab vare eens; aldrig havde de tænkt dem Muligheden af endog en kort Adskillelse; deres lille Landsby var deres Verden, Grændsen for deres Ønsker, og det Sted, hvor deres Lyksalighed skulde krones. Det Capel, der nu ligger foran os, Signora, blev af de Elskende betragtet som det Sted, hvor de engang skulde aflægge det hellige Løfte, hvor deres Børn skulde døbes, og hvor deres jordiske Levninger skulde bisættes, førend de overgaves til den sidste snevre Bolig; saaledes var det skeet med alle dem, de havde lagt Mærke til eller kjendt, og der, ligesom de, vare voxede op sammen, havde fattet Godhed for hinanden og vare blevne Ægtefæller. Derfor troede ogsaa Vincenza og Giovanni, at deres Skjebne vilde blive ligedan. Denne indbildte Vished om det Tilkommende sammenknyttede de unge Folks Følelser med endnu ømmere Baand; den Enes Lykke var fuldkommen afhængig af den Andens, og de saa Timers Fraværelse, som Giovannis Markarbeide medførte, taltes og taltes atter med Utaalmodighed af dem begge. Hvor ofte har ikke Vincenza kastet Øiet ad Vesterkanten, for at see om Solen var nærved at gaae ned, da hun saa kunde vente Giovanni hjem! Kun sjeldent gik han ud i Marken, uden i Hatten at bære en Bouket Blomster, en Gave fra Vincenza, og sjeldent vendte han tilbage, uden at medbringe en eller anden simpel Gave til hende. Ak, Signora! de rigeste Gaver, som de Store kunne give, yde ikke saadanne rene Glæder, som den Fattiges og Ringes ydmyge Offer! Jeg, Signora, har seet Meget af Verden; jeg har tjent i Hæren og i flere Aar været Coureer, i hvilken Tid jeg har gjort Tjeneste i nogle adelige Familier, og ved deres Bryllupper har jeg seet Juveelgaver, der vare istand til at løskjøbe en Fyrste, og hvis blændende Glands smertede mine Øine, uden at de frembragte halvsaamegen Glæde, som et Baand eller et Silketørklæde har fremkaldt hos en af vore simple Bønderpiger, naar det blev budt af en kjærlig Haand. Ja, I Jordens Store, Signora, have saamange Ting at bortskjenke, at naar I elske, er det kun en forøget Nydelse lagt til Eders store Forraad; men hos os udgjør Kjærligheden det Hele, det Eneste! I have hver Eders Maal at tragte efter, Eders forskjellige Fornøielser, og kunne ogsaa more Eder naar I ere adskilte; Eders Lyksalighed gjør Eder ikke afhængige af hinanden. Tilgiv mig, Signora, at jeg saa dristigt fremfører mine Betragtninger, og tillad at jeg vender tilbage til min Fortælling.

De Elskendes Hengivenhed var saa naturlig, at den havde fremkaldt baade Medfølelse og Agtelse i hele Landbyen. Forældrene behandlede dem som Forlovede, og baade Piger og Karle anførte dem som et Exempel, naar de paa Grund af Ligegyldighed eller Leflexi vare utilfredse med hinanden; thi, Signora, endog i den mest afsidesliggende Landsby vedbliver Kvinden at være Kvinde.

Mange Aar før den Tid, til hvilken jeg hentyder, bragte en farlig Sygdom Giovannis Fader nær Gravens Rand, og den fortvivlede Moder havde da høitideligt lovet sin Skytshelgen, at hellige sin ældste Søn til Kirken dersom hendes Huusbond kom sig. Sygdommen tog en heldig Vending, og hun forberedte sig til at opfylde hint Løfte. Andrea hed den Yngling, hvem den strenge Lykke var bestemt; heldigviis gjorde hans rolige, dybsindige Aandsretning ham ikke uskikket til at bære den. Medens han endnu var et Barn, blev han behandlet som det udvalgte Mellemled mellem dem, han havde kjær, og den Gud, han skulde tjene. Han havde allerede tilegnet sig de klosterlige Sædvaner, inden han ophørte med de barnlige Lege, og med hengiven Føielighed modtog han Underretningen om, at han var dømt til snart at forlade sit Fødested og Alt hvad han havde elsket, for i nogle faa Miles Afstand at leve i klosterlig Eensomhed. Hisset kan De see Spirene paa hans Kloster, Signora, men de falde mere i Øinene ved Solens Nedgang, naar de sidste af dens glimrende Straaler belyse dem. Min Moder har fortalt mig, at hun mange Gange har seet, hvorledes Andrea, medens Vincenza og Giovanni slyngede Armene om hans Hals, betragtede hine glimrende Spirs Forsvinden i Horizonten; de Elskende pleiede da at slutte sig tættere til Andrea, ved Mindet om, at han snart skulde rives fra dem og fordømmes til hint Klosters Eensomhed. Hvormange Kjærlighedsløfter vexlede de ikke med denne kjære Broder! Andrea lovede til Gjengjeld at bede for deres Lykke, i sin daglige Andagt for Alteret og i sin Celle. De talede om de Besøg, de vilde aflægge hos ham, de Blomster, den Frugt og friske Honning, de vilde bringe ham; Giovanni tilføiede skjelmsk, trods Vincenzas blussende Kinder, som hun forgjeves søgte at skjule ved Andreas Skulder, at deres førstefødte Søn skulde hedde Andrea.

Denne milde og kjærlige Yngling havde noget saa Fortryllende ved sig, at hans Nærværelse snarere var en Kilde til Glæde for de Elskende, end den paalagde dem Tvang; han elskedes ligesaa høit af Vincenza, som af Giovanni, og var lige nødvendig for begges Tilfredshed. Han havde nu naaet sit syttende Aar, Giovanni var et Aar yngre og Vincenza havde femtende Gang høitideligholdt sin Fødselsdag. Om faa Dage skulde Andrea afgaae til Klostret, og den forestaaende Skilsmisse kastede en Skygge over Landsbyen. Paa denne Tid havde en vedvarende, heftig Regn opfyldt Aronaen, og istedetfor den blaae og klare Strøm, De nu seer, var den bleven til en rivende, farlig Flod. Et Dæggelam, som Vincenza havde faaet af Giovanni, var gaaet ned til Flodbredden, og idet hun nærmede sig Dyret for at holde paa det, faldt det ulykkeligviis i Vandet. Uden at tænke paa Dybden og den rivende Strøm, ilede Vincenza ud for at frelse sin Yndling, men blev snart revet bort af den heftige Strøm. Hun var lige ved at synke, da Andrea kom til og kastede sig i Floden for at redde hende; han greb fat i det lange Haar og drog hende mod Stranden. Anstrengelsen og den tunge Klosterdragt overvældede ham dog, inden han naaede Bredden, Strømmen rev ham med sig og han sank, for aldrig mere at komme op, i det samme Øieblik hans Broder kom til for at rive Vincenza ud af Dødens Arme.

Giovanni vilde forlade sin livløse Vincenza, da hendes Legeme var i Sikkerhed paa Bredden, og styrte sig i Floden, for at dele Skjebne med Andrea, men nogle Bønder, som kom tilbage fra deres Arbeide, og vare Vidne til Katastophen, holdt Giovanni tilbage. Det varede flere Timer, inden Vincenza atter kom til Live og kunde forestille sig, hvilken Fare hun havde undgaaet; men da den tilbagevendende Bevidsthed fremmanede den frygtelige Scene for hende, kunde hun ikke glæde sig over at være bleven kaldet tilbage til Livet, da hun vidste, at det var kjøbt med Andreas, og idet hun kastede sig i Giovannis Arme og blandede sine Taarer med hans, bad hun ham tilgive sig, at hun havde berøvet ham en Broder.

Da Andreas Lig opdagedes, omklamrede hans Haand endnu en Lok kulsorte Haar; Døden havde ikke kunnet formaae ham til at give Slip paa dem, og hans sammentrukne Bryn og Læber vidnede om, hvor haardt han havde kæmpet for at frelse Eierinden. Bittre vare de Taarer, der beduggede hans blege Pande, medens Vincenza og Giovanni bøiede sig over ham, og aflagde det høitidelige Løfte, at de bestandigt og kjærligt vilde mindes hans Dyder og hans ulykkelige Skjebne; de følte, at eet af Ledene i den Kjæde, som forenede dem, var brudt ved Tabet af denne kjære og trofaste Broder, og lovede i Fremtiden at være hinanden Eet og Alt. Ak! de forudsaae ikke, at denne frygtelige Elendighed, den første af deres Prøvelser, vilde blive Anledning til saa megen tilkommende Kummer, og at deres Liv, der hidtil havde været saa roligt og lykkeligt, aldrig mere vilde komme til at kjende Fred.

Saasnart Andreas jordiske Levninger vare stedede til Jorden, erklærede Moderen, at Giovanni, nu hendes eneste Søn, skulde helliges Kirken, istedetfor ham, hun havde mistet. Forgjeves var det, at de Elskende, der nu ved den Sorg, som Andreas Død havde foraarsaget dem, havde faaet hinanden dobbelt kjære, hengave sig til Taarer og Fortvivlelse, forgjeves vare Slægtninges, Venners og Naboers Forestillinger, den overtroiske og strenge Moder havde besluttet at opoffre sit Barn, over hvis Skjebne hun var bleven eneraadig, da hendes Huusbond døde faa Dage efter Andrea. Den afdøde Fader, der var svag og godmodig, og den rigeste Mand i Landsbyen, havde testamenteret sin Kone hele sin Formue; med Størstedelen af den erklærede hun at ville betænke Klostret, saasnart Giovanni aflagde Løftet. Denne Erklæring bragte alle Munkene paa hendes Side, og da Overtalelser, Forestillinger og Løfter ikke havde gjort nogen Virkning paa Giovanni, blev der sørget for, at Commandanten i en Naboby udsendte en Afdeling Soldater, der reve ham ud af den martrede og fortvivlede Vincenzas Arme, og bragte ham til Klostret, hvor han holdtes i strengt Fangenskab.

Vincenzas dybe Sorg gjorde ingen Virkning paa hendes Elskers forstokkede Moder. Den unge Pige betragtedes af hende som en stivsindet Sværmerske, som en ugudelig Skabning, der vilde stille sig imellem hendes Søn og Himmelen. Vincenza kunde nu sidde i flere Timer ad Gangen paa en Bænk, hvorfra der var Udsigt til Klosterspirene, og naar Aftenens mørke Skygger skjulte dem for hendes Syn, vendte hun bleg og taus tilbage til sit glædeløse Hjem, og kastede sig paa Leiet, fra hvilket enhver fredelig Slummer nu var flygtet.

De unge Elskendes Ulykke havde bedrøvet den hele Landsbyes Befolkning; en overtroisk Nødsel for Munkene lagde vel Baand paa Uddrudet af den Medlidenhed, Alle følte, men gjorde kun Følelsen saameget dybere. Guitarens og Tambourinens Lyd hørtes ikke længer afbryde Aftenens Stilhed, Sorg var fulgt paa den nys lykkelige Landsbyes Munterhed, og Alt var forandret. Stakkels Giovanni gjennemgik et Trængselssystem, hvortil Munkene tilskyndedes af deres Begjerlighed, da de ønskede at sikre sig den Formue, som hans Moder havde lovet dem. Tvang havde man forgjeves prøvet, det var heller ikke hidtil lykkedes at overtale ham til at gjentage de Løfter, der for bestandigt maatte skille ham fra hans Vincenza; men da han opdagede, at den eneste Sandsynlighed for atter at kunne forlade Klostrets Mure beroede paa hans Føielighed, gav han, ihvorvel nødigt og ikke uden stor Overvindelse efter, og aflagde Løftet om at være Guds Tjener, medens hans Hjerte bankede voldsomt af en jordisk Lidenskab.

Sex sørgelige Maaneder føiedes til dem, som han allerede havde tilbragt i sit klosterlige Fængsel, førend det blev Giovanni tilladt at komme udenfor dets Portal. Hver Time i denne lange Tid var bleven talt med bittre Følelser af Vincenza, der undertiden beskyldte sin Elsker for Svaghed og Ubestandighed, fordi han fandt sig i deres Adskillelse. Hun kjendte naturligviis ikke den Tvang, han var underkastet. Men hun begræd endnu oftere deres Skjebne, idet hun udgjød de bittre Taarer, der brænde Kinden, hvorover de rinde, uden at forfriske Hjertet, hvorfra de udstrømme.

Giovannis Moder blev meget alvorlig syg, og da der ikke længer var noget Haab om Helbredelse, fik hendes Søn for første Gang Tilladelse til at forlade Klostret, for at lukke den Døendes Øine. Han kom netop tidsnok til at udføre denne sønlige Pligt, thi faa Minutter efter at han var traadt ind i Kammeret drog hun sit sidste Suk. Ved hendes Leie fandt han Vincenza, der havde pleiet hende under Sygdommen, og som, udtæret af Sorg og Vaagen ved Sygeleiet, neppe var til at kjende.

I Værelset udenfor stode nogle Folk, som først hørte convulsivisk Hulken og dybe Suk, blandede med Hvisken, hvorpaa fulgte en for Dødsleiet passende Stilhed. Da en Time var forløben, uden at den ringeste Lyd havde mødt de opmærksomt Lyttendes Øren, gik de ind i Værelset, og fandt til deres største Forbauselse kun Moderens afsjælede Legeme, hvis Ansigt endnu var vaadt af Giovannis og Vincenzas Taarer. En Dør fra Kammeret ud til Haven var aaben, hvilket tydeligt nok tilkjendegav paa hvad Maade de Elskende vare forsvundne. Hvor ere de gaaede hen? var det Spørgsmaal, som Alle opkastede, men som Ingen kunde besvare. Kunde Vincenza, den gode, den uskyldige Vincenza, være løbet bort med en Munk? Nei, saa dumdristig en Ugudelighed var alt for frygtelig til at den endog kunde formodes, og dog, hvorledes skulde man ellers kunne forklare denne Forsvinden? De to Munke, som fra Klostret vare sendte for at bevogte Giovanni, vendte tilbage for at fortælle denne rædselsfulde Begivenhed, og Prioren lod Sendebud afsøge den omliggende Egn, for at fængsle det ulykkelige og, som man kaldte det, ugudelige Par. Der kunde alligevel ikke tilveiebringes nogen Efterretning om dem; Ingen havde hørt, Ingen havde seet noget Spor af dem. Munkene toge alt Enkens Gods i Besiddelse og forargede ved deres Graadighed alle Galerias Indbyggere. Nu vel, Signora, forskjellige vare de Formodninger, som man dannede sig om de Elskendes sandsynlige Skjebne, man troede, at de levede sammen i Synd, i en eller anden fjern Deel af Landet, og naar jeg skal sige Sandheden, vare Folk mere tilbøielige til at føle Medlidenhed med dem, end til at fordømme dem.

Det var atter blevet Sommer, Vandet i Arona var traadt tilbage fra dens Banker, og nogle Bønder vare gaaede ud ved Bredden for at hente Gruus, til Fyld paa Landeveien, da deres Opmærksomhed fængsledes af en mørk Gjenstand, halvt bedækket med Sand. De bortfjernede Sandet, og opdagede, netop paa det samme Sted, hvor Andrea var omkommen, de to Elskendes Legemer, omslyngede af hinandens Arme, og indhyllede i Giovannis Munkekappe.

Min Moder saae dem, Signora, og hun fortalte mig, at Vincenzas lange Haarlokker vare slyngede om den ulykkelige Yngling, som for at hindre deres jordiske Levninger i at adskilles i Døden.

De vare de sidste, som jordedes paa Kirkegaarden. Her, Signora, er deres Grav, den eneste, hvor Ukrudtet bortluges; thi min stakkels Moder udførte dette beskedne Hverv, saalænge hun levede, til Minde om deres Troskab og Ulykke, og efter hendes Død har jeg troligen udført denne Gjerning.

Munkene, der vare forbittrede over den Medlidenhed, som Galerias Indbyggere viste, udslyngede en Forbandelse over Landsbyen; de forfærdede Beboere flygtede fra Stedet, idet de efterlode saagodtsom alt deres Bohave, og saaledes fremstod den øde Landsby.

Fiskerindstillingen i Bergen.

Udstilling og atter Udstilling, høre vi vore Læsere fortrydeligt udbryde, og vi tilstaae, at en sand Mani i denne Retning iaar synes at have betaget Europa lige op til os, hvor Spørgsmaalet imidlertid desværre hidtil ikke har været Udstilling og Udstilling, men Udstilling eller Ikke-Udstilling. Vi skynde os dog at fremsætte den beroligende Erklæring, at vi vel skulle frie vore Læsere for at komme ind paa det sidstnævnte delicate Spørgsmaal, og at vi her i al Korthed ville holde os til en virkelig Udstilling, en Udstilling, som i sit Slags kun har seet een Forgænger i Europa og som derhos